

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 września 2014 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko T. W. i S. S., o zapłatę (sygn. akt XVIII C 3880 /14), Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi: **1.** zasądził solidarnie od T. W. i S. S. na rzecz (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę

5 294,02 zł z ustawowymi odsetkami w zakresie kwoty 4 443,98 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1 284 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. ustalił, że wyrok w stosunku do T. W. jest zaoczny; **3.** nadał wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności w stosunku do T. W..

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 13 listopada 2006r. strony zawarły umowę kredytową nr (...) zgodnie z którą Bank udzielił pozwanym kredytu w wysokości 11.758,00 zł z przeznaczeniem na zakup pojazdu do 3,5 tony marki F. (...) na potrzeby prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Pozwani zobowiązali się do spłaty rat kapitałowo – odsetkowych w 60 miesięcznych ratach równych po 314,20 zł, począwszy od dnia 12 stycznia 2007r., w terminie do 12 dnia każdego miesiąca na wskazany rachunek kredytodawcy. Na dzień wystąpienia z pozwem zadłużenie pozwanych z umowy kredytowej wynosiło 4.443,98 zł z tytułu kapitału, 164,75 zł z tytułu odsetek umownych oraz 664,43 zł z tytułu odsetek ustawowych. W dniu 10 października 2012r. pozwany T. W. złożył wobec współnika pisemne oświadczenie, w którym zobowiązał się zaspokoić roszczenie powodowego banku. Po dokonaniu takich ustaleń Sąd uznał, że powództwo podlega uwzględnieniu w stosunku do obu pozwanych. Sąd podkreślił, że okoliczności zawarcia umowy kredytowej, jej warunki oraz wysokość zadłużenia nie były zakwestionowane. Obrona pozwanego S. S. zasadzała się na twierdzeniu, że spłacając swoje zobowiązanie wobec T. W. zwolnił się ze zobowiązania wobec banku. Stanowisko to zdaniem Sądu I instancji było całkowicie nieuzasadnione. Sąd wskazał, że pozwani zaciągnęli kredyt jako współnicy spółki cywilnej. Odpowiedzialność ich jest solidarna, co wprost wynika z treści art. 864 k.c. Oznacza to, że do czasu całkowitego zaspokojenia, wierzyciel może on żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie i od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Aż do całkowitego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 k.c.). Dalej Sąd zważył, że stosownie do treści art. 508 k.c., zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu a dłużnik zwolnienie przyjmuje. Zwolnienie z długu jest rodzajem umowy pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem i nie może nastąpić na podstawie oświadczenia jednego z dłużników złożonego względem drugiego. Spłaty, których dokonał S. S. względem T. W., mogą mieć znaczenie jedynie w sporze regresowym pomiędzy nimi. W konsekwencji, Sąd uwzględnił powództwo w stosunku do obu pozwanych. Jednocześnie, z uwagi na fakt, że pozwany T. W. nie zajął stanowiska w sprawie, ustalił, że stosunku do niego wyrok ma charakter zaoczny i na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał mu rygor natychmiastowej wykonalności. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu wskazał przepis art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany S. S. skarżąc go w całości. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego poprzez uznanie , że nie można brać pod uwagę oświadczenia T. W., który to zobowiązał się do całkowitego zaspokojenia roszczenia banku. Według skarżącego w sprawie winien zapaść wyrok zasądający należność jedynie od T. W.. Wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do niego.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz od skarżącego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i dlatego podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącego zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze, iż niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Skarżący sformułował zarzuty apelacji jedynie w płaszczyźnie prawa materialnego, przy czym nie wskazał konkretnych przepisów, którym miał uchybić Sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów prawa materialnego i prawidłowo przyjął, że obaj pozwani solidarnie ponoszą odpowiedzialność za zadłużenie wobec banku. Zobowiązanie pozwanych wynika z umowy kredytowej, w której obaj pozwani widnieją jako kredytobiorcy. Pozwani wspólnie zacięgnęli kredyt na zakup samochodu na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej i jak trafnie przyjął Sąd I instancji solidarnie odpowiadają za jego spłatę. Istotą odpowiedzialności solidarnej jest, że uprawniony wierzyciel (bank) może żądać zaspokojenia całości lub części świadczenia od obu dłużników (obu pozwanych) łącznie lub od każdego z nich z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia od odpowiedzialności drugiego z nich. Przy czym aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela (banku) obaj dłużnicy (obaj pozwani) solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 § 1 i 2 k.c.). W rozpatrywanej sprawie zarówno istnienie zadłużenia kredytowego, jak i wysokość tegoż zadłużenia, nie była przez skarżącego kwestionowana. W tej sytuacji, Sąd Rejonowy prawidłowo zasądził należność dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu solidarnie od obu pozwanych. Całkowicie chybione jest natomiast stanowisko apelującego, który twierdzi, że należność winna zostać zasądzona jedynie od współnika, gdyż już wcześniej się z nim rozliczył i ten na piśmie zobowiązał się do całkowitej spłaty zaległości w powodowym banku. Jak trafnie podniósł Sąd I instancji, oświadczenie złożone przez pozwanego T. W. absolutnie nie zwalnia skarżącego od odpowiedzialności za dług wynikający z kredytu, który wspólnie T. W. zacięgnął. Dokument ten może mieć znaczenie jedynie w rozliczeniach regresowych pomiędzy samymi pozwanymi, nie zaś w rozliczeniach z bankiem. Stosownie bowiem do treści art. 376 § 1 k.c. jeśli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeśli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który spełnił świadczenie może żądać zwrotu w częściach równych.

Wobec bezzasadności wszystkich zarzutów apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od skarżącego na rzecz strony powodowej kwotę 600 złotych. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).